

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Drømmen om kvinden (novellen)

Citation: Hjortø, Knud: "Drømmen om kvinden", i Hjortø, Knud: *Drømmen om kvinden*, 1928, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_15-shoot-idm139645821460000/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Drømmen om kvinden

blevet sådan efter en anden ordning end på jorden, ingen mand har her haft sin hånd i noget af det, og er en mand engang for alvor kommet til at se på himlen, kan hans øjne blive hængende dær med en undren, der er både lang og dyb. Han er inde i en anden verden, der på een gang er virkelighed og drøm.

Henrik mødte tre unge kvinder, han stansede dem og spurgte: Har I ikke set Helene? Hun havde en blomst i i håret og en blomsterkrans i den højre hånd. Hun var ganske ung, ikke helt voksen, og hun var meget alvorlig.

De tre svarede: Nej, hende har vi ikke mødt. Vi har nok set en Helene, men hun var helt voksen, hun smilede, og hun havde en guldring på den højre hånds ringfinger, men ingen blomsterkrans, som du siger. Men så må den Helene, vi har mødt, vel ikke være din Helene.

Henrik takkede de tre unge kvinder og gav sig til at løbe. Det varede ikke længe, før han så en skikkelse, der stod et stykke borte og ventede med ansigtet imod ham. Det slog ham med det samme, at sådan kunde kun een i alverden stå og vente på ham. Det var Helene. I samme øjeblik hun så, han kendte hende, stod der et stort smil på hendes ansigt. Det var, som om selve den lysende aftenhimmel havde gjort hendes ansigt til en del af sig selv. Lys var der over hendes hele skikkelse, dæmpet, inderligt og dybt. Henrik løb til. Han vilde være ved hende i eet sæt, gribe hende i sine arme og rive hende ind til sig. Han løb i lange spring, og jorden tog ikke som ellers hårdt imod, den syntes selv at være blevet lettere. I næste øjeblik stod han hos hende, det voldsomme løb havde taget smilet af hans ansigt, men hun stod og ventede ham uforandret smilende, og Henrik blev stående foran hende, og dær blev han. Hun var ikke bange for ham,